

vsi za Avstrijo, našo skupno, veliko mater. Vsi, vsi v boj, ko nas pozove cesar, vsi, kaj ne da vsi?»

Kakor iz jednega grla smo vsi ponavljali, nekateri so tudi kričali svetega navdušenja za gospodom Brnetom, najhuje pa Cerkovnikov Tonček in Žigonov Francè: »Vsi, vsi, vsi za Avstrijo, vsi za cesarja, vsi, vsi . . .«

Krika in vika je bilo brez konca in kraja. Gospod učitelj se je obrnil od nas in obrisal solzo, ki mu je zaigrala v očeh . . .

Potem je dal znamenje z roko, in kakor bi odrezal, je bil zopet mir. Gospodu Brnetu se zjasni lice, lahen nasmeh mu zasije na obrazu.

»Cerkovnikov Anton in Žigonov Francè! Ali pojdetata tudi vidva z nami? To je lepo, vidita. In vendar sta si davi zatrjevala drug drugemu, da ne pojdetata skupno nikamor. Dobro sem vaju slišal, ko sem bil na vrtu, pa me nista videla. Veseli me, tako je prav! Sezita si v roke!«

Veselo sta slušala povelje našega ljubega učitelja, in navdušeno smo potem zapeli cesarsko pesem ter se mirno razšli domov.

Tisto popoldne sta Tonček in Francè pobirala orehe pri Rogljevih in jih devala oba v jeden klobuk; nam se je pa vsem dobro zdelo, da sta se tako brž sprijaznila.

Da, da, mnogo lepih dni smo doživeli v naši šoli. Rad se jih še spominjam in rad jih privoščim tudi vam, moji mladi bralci. To so zlate ure nedolžne mladosti.

Tolazba.

Prijatelj moj, ki vzdiseš v tugi,
Ohrani svojo bol za sé!
Ne daj, da vidijo jo drugi,
Pred zlobnim svetom skrij solzé!

Svet naših rev umeti noče,
Po zlátu, srebru hrepeni,
Solzám se našim le krohoče,
Za vžitkom, radostjo hiti.

Zató, zató solzé zatiraj,
Naj joka, poka ti srcé,
Zaupno k Bogu se oziraj,
On lajšal tvoje bo gorjé!

Janko Leban.

Slovo.

Kadár otožni pride čas jeseni,
Umira po naravi bujno cvetje;
Kar pomlad nam rodila, kar poletje,
Uklanja kôsi smrtni se jekleni.

Nakrát veselja jesen nas opleni:
Potihne po goščavah jarno petje,
Na jug za ptičem ptič odletel spet je,
Na jug, kjer sever ne vrši sneženi.

Globoka tuga vselej me obhaja,
Ko od vasi poslavljam se domače,
Kadar v tujino moj korak odhaja.

Okó v bolesti ob slovesu plače,
Srce nevzdržno me ostati sili
V tihoti ljubeznivi, v vasi mili.

Angelar Zdénčan.

